

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1927

ΔΡΙΘ 40

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΞ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΦΕ-
ΒΡΟΥΑΡΙΟΝ Ε. Ξ. ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ
ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΡ-
ΡΥΘΜΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ
ΟΜΙΛΟΥ».

Πρὸς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' 1146 ἀριθ. ἀπὸ 6 Ἀπρι-
λίου ἐν. ἔτ. πρὸς ἡμᾶς ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
δι' οὗ τίθεται ὑμῖν τὸ ἐρώτημα: ἂν πράγματι ἡ
θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ λαοῦ προσβάλλεται ὑπὸ
τῶν σχολικῶν καὶ ἄλλων βιβλίων καὶ ἐντύπων τῶν
τιθεμένων εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων
τὸν «Ἐκπαιδευτικὸν Ὅμιλον», ἤτοι ἂν ὄντως δημο-
σιεύονται ἐν αὐτοῖς δοξασαί ἀμέσως προσβάλλουσαι
ἢ ἐμμέσως ὑποσκάπτουσαι τὰ δόγματα, τὴν διδασκα-
λίαν καὶ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ
τῶν Λειτουργικῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐν γένει,
πληροφοροῦμεν εὐλαβῶς ὅτι ὄντως ἀφ' οὗτου συνέ-
στη ὁ Ὅμιλος οὗτος κυρίαν καὶ μόνην προσπάθειαν
ἔχει πῶς θὰ δυνηθῇ ἐν τῷ συστήματι τῆς καιωτά-
της καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως νὰ παρουσιάσῃ καὶ νὰ
ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐμφυτεύσῃ καὶ νὰ ριζώσῃ
εἰς τὴν συνείδησιν τῆς νεολαίας ἀμφοτέρων τῶν φύ-
λων δύο τινὰ ὡς ἀναγκασιότατα εἰς τὴν πρόοδον καὶ
τὴν εὐημερίαν αὐτῶν. Πρῶτον, τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ
τοῦ ζυγοῦ τῆς θρησκείας καὶ ἰδίως ἀπὸ τῶν δογμα-
τικῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν διατάξεων τῆς Ἱερᾶς παρα-
δόσεως, καὶ δεύτερον τὴν συνήθειαν εἰς τὴν καταρ-
γῆσιν τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς τῆς ἑλληνικῆς
γλώσσης ὡς πρὸς τὴν κλῆσιν τῶν ὀνομάτων, τὴν
κατάληξιν τῶν λέξεων, τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων,
καὶ φράσεων. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον παρατηροῦμεν τὰ
ἑξῆς, ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ ἀξιοπιστῶν
πληροφοριῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει κειμένων, ὅτι ἡ προ-
σπάθειά των εἶναι συστηματικὴ, ἵνα τὴν τοιαύτην ἐ-
λευθερίαν ἐνστερνισθῶσι τὰ παιδιά καὶ πᾶσα ἡ ἐκπαι-
δευομένη νεολαία καὶ σύμπας ὁ διανοούμενος ἑλλη-
νικὸς κόσμος. Κατάδηλον δὲ εἶναι τοῦτο καὶ εἰς τὴν
ὑποδειγματικὴν διδασκαλίαν τοῦ βίου αὐτῶν τοῦ
πρακτικοῦ καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν βιβλίων γενομένην.
Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν Ὅμιλον διδάσκαλοι, ὅλων τῶν
βαθμῶν, κυρίον χαρακτηριστικὸν αὐτῶν γνώρισμα
παρουσιάζουσιν ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ καὶ εἰς τὴν ὅλην
οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τὴν θρη-
σκευτικὴν ἀδιαφορίαν. Ἐπιμελῶς δὲ φαίνονται προ-

σέχοντες μὴ τυχόν καὶ φανῶσι δίδοντες σημασίαν
ἀναγκασιότατος εἰς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μετὰ τῆς θρη-
σκείας. Τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν ὡς πρὸς τὴν ἀναγ-
κασιότητα τῆς θρησκευτικῆς ἐμπνεύσεως εἰς τὰς ψυ-
χὰς τῶν παιδίων δεικνύουσιν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν.
Ἐν ᾧ, ὡς γνωστόν, εἰς πᾶν μάθημα καὶ μάλιστα εἰς
τὸ τῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, εἰς τὸ τῶν ἀριθ-
μῶν καὶ τῆς Κοσμογραφίας δύναται νὰ λάβῃ ἀφορ-
μὴν ὁ χριστιανὸς διδάσκαλος συμπερασματικῶς νὰ
εἴπῃ ἔστω ὀλίγιστα λόγια ἀνυψοῦντα τὸν νοῦν εἰς
τὸν παντοδύναμον καὶ πάνσοφον Δημιουργὸν καὶ
διεγείροντα ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης
πρὸς τὸν πανάγαθον Ἐδεργέτην Κύριον τοῦ Σύμ-
παντος κόσμου, οὐ μόνον οὐδὲν οὐδέποτε λέγουσιν,
ἀλλὰ τινές, πάντη πλημμελῶς ἀνατεθραμμένοι, σαρ-
καστικοὺς ὑπαινιγμοὺς τολμῶσι νὰ ἐκστομίζωσιν ἐν
περιστάσει, καθ' ἣν ἀκουσθῇ φράσις ἢ λέξις τις θρη-
σκευτικῆς ἀληθείας ἢ ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως
ὑπενθυμίζουσα. Πᾶς τις δύναται νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο
ἀνακριτικῶς ἐρωτῶν τὰ διδασκόμενα παιδιά. Πλὴν
τούτου τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν δεικνύουσι μὴ
μετέχοντες τῆς θείας λατρείας καὶ μὴ ἐνδεικτικῶς
ἐκδηλοῦντες τὸν σεβασμὸν αὐτῶν πρὸς τὸν ἱερὸν
κλῆρον Ταῦτα εἶναι ἀρετὰ νὰ καταστήσωσι τοὺς
μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας οὐχὶ ἀπλῶς ἀθηρήσους,
ἀλλὰ καὶ βλασφήμους ἐν τῇ καθόλου συμπεριφορᾷ
αὐτῶν. Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριάς ὅταν βλέπωσι
τοὺς διδασκάλους περιφρονητικὴν ἀδιαφορίαν ἔχον-
τας πρὸς τὴν θρησκείαν, αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀπολέμητον
νόμον τῆς μιμήσεως θὰ καταστῶσιν ἄπιστοι καὶ ἄθεοι.
Τοιαύτη ἀντιθρησκευτικὴ καὶ ἀντεκκλησιαστικὴ δια-
γωγὴ εἰς οὐδένα διδάσκαλον παρετηρεῖτο πρὸ τῆς
ἐμφανίσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου. Δύναται τις
ἀνευδοιάστως νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πά-
σχοι θρησκευτικοφοβίαν, ἐκκλησιαστικοφοβίαν, χά-
ριν τῆς εἰρημένης ἀχαλινώτου ἐλευθερίας τοῦ πνεύ-
ματος τῆς ἐκπαιδευομένης νεολαίας. Καὶ τὸν ἱερέα
καὶ τὸν θεολόγον φανερῶς ἢ ἐν τῷ πονηρευομένῳ καὶ
νοσοῦντι πνεύματι αὐτῶν θεωροῦσιν ἐπικίνδυνον, διότι
φρονοῦσιν ὅτι εἶνε περιορισμὸς ἐλευθέρας σκέψεως
καὶ ἐλευθέρας ὁρμῆς καὶ ὀρέξεως τῶν νέων καὶ νεανί-
δων. Ὅπως φαίνονται εἰς τὸ ὅλον ἔργον τῆς ἐκπαιδευτι-
κῆς δρασεως των, εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον των καὶ εἰς
τὴν καθόλου συμπεριφορὰν των, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν
πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς παραδό-
σεις εἰρημένην ἀδιαφορίαν, ἢ ὅποια δὲν διαφέρει
πολὺ τῆς περιφρονήσεως, δὲν παραδέχονται ὑπαρξίν
πνευματικοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο δὲν παραδέχον-

ται φυσικότητα επικοινωνίας της ψυχής προς τούτον. Η φιλοσοφία εκ παραλλήλου προς πάσαν θρησκείαν παραδέχεται πνευματικόν κόσμον. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν πρόκειται, δὲν εἶναι κοινοὶ τινες καὶ τυχαῖοι. Γινώσκουσι τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, δὲν ἀγνοοῦσι τὰ διάφορα συστήματα τῆς θρησκείας. Ἡ τοιαύτη κατὰ τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας περιφρηνική ἀδιαφορία καταδεικνύει τὴν ἀπιστίαν των πρὸς τὴν ὑπαρξίν πνευματικοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο ἀφύσικόν τι θεωροῦσι τὴν ἐνασχόλησιν τῆς διανοίας τοῦ παιδίου πρὸς ἕνα κόσμον, πρὸς τὸν ὁποῖον κατ' αὐτοὺς δὲν ὄραμα ἕκ φύσεως ἢ ψυχῆ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δὲν ὄραμα ἢ ψυχῆ τοῦ ζώου. Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται. Ἡ ἀμβλυωπίαν νοσεῖ πᾶς ὅστις δὲν βλέπει ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι πίσιν εἰς ὑπαρξίν Θεοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου καὶ ὅτι τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν ταύτην ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς πρὸς αὐτοὺς ὁπωσδήποτε σχετιζομένους, ἢ ὁμόφρονες καὶ ὁμοίθεις εἶναι πρὸς αὐτούς. Εἰς χειρῶναξ, εἰς ἄξεστος καὶ ἀπαίδευτος δυναταὶ ἐν τῇ ὑλιστικότητι διαθέσεως καὶ τῷ σκοτασμῷ τῆς ἀπαιδευσίας νὰ μὴ ἐννοῆ καὶ νὰ μὴ σχετίζεται πρὸς τὴν θρησκείαν, ἣν δὲν ἐδιδάχθη ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῷ σχολείῳ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων καὶ δὴ ὁ κατ' ἔξοχὴν διανοούμενος γεννᾷ τι ποιεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις. Καὶ δὲν βιβλιούμεθα περὶ τῆς ἀπιστίας αὐτῶν ταύτης ἐκ τῆς βιωτικῆς συμπεριφορᾶς των, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν βιβλίων αὐτῶν τῶν διδασκτικῶν, τὰ ὁποῖα κατῳρθώσαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν νὰ εἰσαγάγῃσι προσελκίσαντες εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ συστήματός των διὰ τῶν ἀπατηλῶν περὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀνορθώσεως λόγων αὐτῶν τινὰς τῶν ἐκαστοτε κυβερνῶντων τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος. Ἡ ἀσεβητολογία των ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τρυφεράν ἡλικίαν τῶν 10—12 ἐτῶν. Ἴδου τί εὐρίσκομεν εἰς τὰ Νεοελληνικὰ ἀναγνώσματα Νικολάου Κοντοπούλου τοῦ 1925, διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, σελ. 6: «*Δὲ μοῦ λές τί ὄραμα εἶδε ἡ Παναγία τῆ νύχτα ποῦ ἐγέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό... Ἐκείνη τῆ νύχτα μία γυναῖκα συντροφιασμένη ἀπὸ τὸν τέχτονα τὸν ἄνδρα τῆς στάθῃκε μισοστρατῆς σὲ μιὰ σπηλιά καὶ γέννησε ἕνα παιδί*».

Εἰς τὴν σελίδα 11 ἀπαντῶμεν τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν μόνον ἄνθρωποι τῶν καταγωγίων, τῆς ἐσχάτης ἠθικῆς παραλυσίας, πεπαιδευμένοι διὰ τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἀκολασίας, ἠδύναντο νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς ἑαυτοὺς νὰ ἐκστομίσωσι προκειμένου περὶ ἑνὸς ὀνόματος Παρθένου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ὑποκλίνεται ἢ πολιτισμένη οἰκουμένη. Καὶ δὲν προσβάλλει ἀνηκούστως τὸ πανάγιον πρόσωπον τῆς Θεοτόκου ἢ ἐρώτησις αὕτη, ἀλλὰ καὶ ἐπιδοκιμαζει ὡς ἐπὶ τῆς ἀληθείας στηριζομένας πάσας τὰς κατὰ τὸν πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τερατολόγους βλασφημίας τῶν περιβόητων αἰρετικῶν, κρημνίζει τὸ οἰκοδόμημα εἰδικῶς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ γενικῶς τῆς ὅλης χριστιανωσύνης. Ἡ ἀνήκουστος ἐρώτησις, ἢ ὁποῖα ἐντυπώνεται εἰς τὴν ἀπαλὴν ὡς κηρὸς καρ-

δίαν τοῦ δεκαετοῦς παιδίου καὶ κορασίου εἶναι ἢ ἐξῆς: «*Δὲ μοῦ λές Βλάμη εἶδε ἡ Παναγία στ' ὄνειρό της καὶ τὸν πατριώτη σου τὸν Βαραβᾶ*»;

Ταύτην τὴν αἰσχρολόγον βλασφημίαν ἐγέννησεν ἢ πλήρης ρυπαρότητος κεφαλὴ τοῦ φυσιολάτρου ἀπίστου, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου βλασφημίαν του. «*Δὲ μοῦ λές τί ὄραμα εἶδε ἡ Παναγία τῆ νύχτα ποῦ γέννησε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν*»; Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν ἐρωτήσεων αἱ ὁποῖαι διαβάλλουσιν ἀνηκούστως τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας καὶ σαφῶς ὑποδεικνύουν τὴν περὶ τοῦ Θεανθρώπου διδασκαλίαν τῶν Εὐαγγελίων καὶ εἰδικῶς τὴν ἐκ τῆς Παρθένου γέννησιν αὐτοῦ τῇ ἐπεπεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ψευδῆ καὶ μυθοπλαστικὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρωτήσεων τούτων εἰς 7ην σελίδα θέτει τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὁ συγγραφεὺς βλασφημιῶν Κοντόπουλος, ἵνα εἰς τοῦ μικροῦ παιδίου τὴν εὐφάνταστον κεφαλὴν βαθῆως ἐντυπωθῇ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὴν εὐπλαστον ἀνεξιτήλως ἐγκαταρῶν ἢ εὐτέλεια τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου, ὡς προσώπου μιᾶς γυναικός... Εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον ἢ γένεά, ἢ ὁποῖα τοιαύτην ἰδέαν θὰ λάβῃ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ σχετικῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ οἱ τὰ μάλιστα ἐλευθερόφρονες Προτεστάνται δὲν ἔφθασαν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν βλασφημίας κατὰ τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας. Διότι διατελοῦσιν ὑπὸ τὸ θάμβος τῆς θείας προσωπικότητος τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Σχολὴ τῆς φυσιολατρίας εἶναι ἢ ἐν ἐξελίξει κοινωνικῆ συστηματοποίησης τῆς ζωῆς τῶν σατύρων. Τοιαύτη σχολὴ εἶναι ἢ τοῦ Ζυλά, ἢ ὁποῖα ἀπεκτινῶσε καὶ ἀποκτηνῶνει τοὺς ἀνήκοντας εἰς αὐτὴν.

Εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην ἀνήκε καὶ ὁ γράψας τὸ περιεχόν τὰς βλασφημίας ταύτας ἄρθρον Α. Καρκαβίτσας. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἦτο μέχρι μυελοῦ ὀστέων ἐμπεποτισμένος ὑπὸ τῆς ἀπιστίας εἰς τὴν ὑπαρξίν πνευματικοῦ κόσμου καὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι μόνον ὕλικός κόσμος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ μὴ περιορίζεται εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ νόμων ὑπὸ φανταστικῶν πλανῶν καὶ προλήψεων, ὑπὸ δεισιδαιμονιῶν καὶ χιμαιρικῶν δογμάτων γεμάτων οὐτοπίας. Ἦτο πιστὸς ὁπαδὸς τοῦ δόγματός τοῦ μονισμοῦ, μετὰ μανίας ὅμως πιστός. Ἀπὸ τὸ βόθος τῆς διεστραμμένης καρδίας του ἐβουλήθη νὰ προσβάλλῃ τὴν πίσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν πνευματισμοῦ κόσμου καὶ νὰ παραστήσῃ ὡς πρόληψιν δεισιδαιμονίας τὴν παραδοχὴν προσωπικοῦ Θεοῦ Παντοδυνάμου καὶ Πανσόφου, Παναγάθου εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον ζωὴν παρέχοντος εἰς τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Τὸ δόγμα τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεως τοῦ θεανθρώπου Σωτῆρος τοῦ ἐπὶ γῆς φανερώσαντος διὰ τοῦ θαυματουργοῦ λόγου του καὶ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ βίου του τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἢ βᾶσις τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ κόσμου ἀναγεννήσεως, ἢ βᾶσις τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ἐπικρατήσει τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ἀλη-

θείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Οἱ φυσιολόγοι ἀναφέρονται εἰς τοὺς σαύρους, ἐπαναπαύονται εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν πιθήκων καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ τῆς ἀσυστάτου διανοήσεως τῶν θεαροῦσι Χίμαιραν τὸ δόγμα τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν δὲ παναγιότητα καὶ ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου ὡς μῦθον πλασθέντα ἐπίτηδες ὑπὸ προληπτικῶν καὶ δεισιδαιμόνων. Τοῦτο καταφαίνεται ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν ἄρθρῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐτέθη ὁ ἐμπαικτικὸς καὶ χλευαστικὸς τίτλος «θεῖον ὄραμα» καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἢ εἰκῶν τῆς Παναγίας καὶ ἐκατέρωθεν αἱ εἰρημέναι δύο βλασφημίαι αἱ ἀποτελοῦσαι μίαν πλήρη βλασφημίαν ἀνηκούστως προσβάλλουσαν αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τῆς θρησκείας τῆς ἀληθείας. Τὸ ἀγαναωσιτικὸν τοῦτο βιβλίον μὲ τὴν ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ ἀνήκουστον βλασφημίαν τὴν σατανικότητα παρειδυομένην ἐν αὐτῷ ἐκτίθη ὑπὸ τῶν ἡγητόρων τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ περιουσιτάτου καὶ βαθυνουσιτάτου Γληνοῦ καὶ τοῦ συνεργάτου αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ Δελμούζου. Καὶ δὲν πρόκειται περὶ ἑνὸς βιβλίου, πρόκειται περὶ ἐμπνεύσεως καὶ φυτεύσεως ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων εἰς τὰς ἀπαλὰς καρδίας παιδίων καὶ κορασιῶν. Πᾶσαι εἰς πάντα τὰ δημοσιεύματα καὶ εἰς πάντα τὰ διδακτικά βιβλία καὶ περιοδικὰ αἱ ἐλευθεριότητες ἐν τῷ σκέπτεσθαι φράσεις καὶ περιφορὰς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἀπιστίας πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὸν δόγματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ ἀφεθῇ ὁ νέος καὶ ἡ νέα εἰς τὴν ἰδίαν βούλησιν καὶ σκέψιν, εἰς τὰς ἰδίας ὁρμὰς καὶ ὁρέξεις, νὰ δώσωσιν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῆς ζωῆς τὴν κατεύθυνσιν, οὐδεμίαν δὲ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη τῆς θρησκείας. Ἡ θρησκεία εἶναι κατ' αὐτοὺς δεσμὸς ἀνελευθερίας. Ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸ διανοεῖσθαι, ὁρέγεσθαι καὶ ὁρμᾶν, πρέπει νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος ὅπως τὸ ζῆλον, ὅπως τὸ κτῆνος. Ὅτι ἐν τῇ περινοίᾳ, τὴν ὁποῖαν ἐπιτηδεύουσι καὶ τῇ βαθυνοίᾳ τὴν ὁποῖαν μετὰ θρασυτήτος προσπαθοῦσι νὰ πείσωσιν ὅτι ἔχουσι, ἀποδεικνύονται μωροὶ καὶ τυφλοὶ, εἶναι ἀναντίρροτον. Ὁ φυσικὸς κόσμος φωνάζει τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου. Ἡ Ἱστορία καὶ ὁ ἠθικὸς ἐν αὐτῇ κόσμος φωνάζει τὴν ἐνανθρωπίαν Θεοῦ ἀληθινοῦ. Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ μεταρρυθμισταὶ νοσοῦσι μωρίαν, διότι εἶναι κατὰ βάθος ἐκ πλάνης καὶ συναισθηματικῆς διαστροφῆς καὶ φθορᾶς ὁπαδοὶ τοῦ μονισμοῦ. Θὰ ἦσαν ἄξιοι ἐκτιμήσεως ὡς εἰλικρινεῖς, ἐὰν ἐνεφανίζοντο ὡς πιστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ δόγματος τούτου. Ἀλλὰ τώρα ἀποδεικνύονται σαρκασταὶ τῶν δογμάτων τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, ἐμπαίχται τῶν ἠθικῶν αὐτῆς ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων. Παραθέτομεν ὀλίγιστα ἐκ τῶν πολλῶν τεκμηρίων τῆς νοητικῆς αὐτῶν καταστάσεως καὶ τῶν πεποιθήσεων αὐτῶν συναισθηματικῶν τῶν προσερχομένων ἐκ τοῦ δόγματος τοῦ μονισμοῦ εἰς ὃ ἐξέπεσαν πλανηθέντες ἀπὸ γοητευτικῆς μελέτας ὑλιστῶν φυσιολατρῶν.

Εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν βιβλίον τοῦ 1925 τῆς τρίτης

Δημοτικοῦ Σχολείου τῶν Ἐπ. Γ. Παπαμιχαήλ—Δ. Βουτυρά, τὸ φέρον τὸν τίτλον «Ἡλιος» ἐν σελ. 65 σαρκάζεται πρὸς θυμηδίαν τῶν παιδίων τῶν 7 καὶ 8 ἐτῶν ὡς ἐξῆς ἡ θεία λειτουργία καὶ τὸ ἱερόν τοῦ ναοῦ διὰ νὰ πέσῃ εἰς εὐτέλειαν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐμφαντάστου παιδίου ἢ ἰδέα τῆς θείας λατρείας. Ἴδου ἡ βλάσφημος εὐφυολογία: «*Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία πιάστηκε στὸ χορὸ πρῶτος ὁ παπούς (ὁ ἱερεὺς) ὁ χορὸς ἄρχισε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Φέραμε γύρω στὴν Ἁγία Τράπεζα δύο τρεῖς φοραὶς, ἔπειτα τὸ Ἐκκλησιάκι ἄλλαις τόσαις καὶ κατεβήκαμε στὸ μεγάλο ἄλωνα...*» Εἰς τὸ βλάσφημον ἔργον τοῦ συντρόφου τοῦ ὁμίλου Βάρναλη τοῦ κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δήμου Τανάλια, τὸ φέρον τὸν τίτλον τὸ «Φῶς τοῦ καινοῦ» ἐν σελ. 30—32 καταγγέλλει οὗτος τὸν Χριστὸν ὡς αἴτιον τῆς δυστυχίας τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην, ἀντὶ νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι τοῦ καθενὸς ἓνα στελέτο διὰ νὰ φονεύῃ. Βλασφημεῖ ἀνηκούστως λέγων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς τυραννίας παντὸς εἶδους... Εἰς δὲ τὴν σελίδα 31 καὶ 32 ἀσεβέστατα σαρκάζεται τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς οἱ κοινοὶ ἀνθρώποι καὶ μὴ ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ τὴν θεότητα, τὴν ὁποῖαν ὡς θεμελιωδὲς δόγμα ἔχει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ τίθενται εἰς τὸ στόμα τοῦ θεανθρώπου τὰ ἐξῆς: «*ἂν τὴ θεωρία δὲν τὴν ἐφοιαντες στὴν ἔρημον, μὰ μέσα στὴ ζωὴ, ἂν ἀντὶ νὰ ὀπλίσης κάθε δυστυχῆ ἀνθρώπο μὲ μιὰ λέξη τοῦ βαζες στὸ χέρι ἓνα στελέτο· ἂν ἀντὶ νὰ ὑποσχεθῆς ἀμοιβὲς ἑκατονταπλάσαις σὲ ἐκείνους, ποῦ δέχονται, ραπισμένοι ἀπ' τόνα μάγουλο, νὰ στρέφουν καὶ τάλο, τοὺς μάθαινες τὸ δίκιο τῆς ἐπανάστασης, τῆς βίας ἐναντίον τῆς βίας, θὰ μοροῦσε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ σ' ἓναν ἀλλαγὴ ριζικὴν τῆς ὄψης τοῦ κόσμου, σ' ἓναν ἐξανθρωπισμὸ πλανύτερο τῶν ἀνθρώπων, σὲ μιὰ Νέα Ζωὴ ἀπάνω στὴ Γῆς. Μὰ πίεσες τοὺς σκλάβους νὰ δουλεύουν περισσότερο χωρὶς διαμαρτύρηση κα' εὐχαριστημένοι! Ἄφου δὲ μπόρσες νὰ συλλάβης τὴ βαθύτερη σημασία τοῦ παρόντος, πῶς μοροῦσες νὰ πλάσης τῆς ἀξίαις τοῦ μέλλοντος...*» Ὅσο πετύχαινες τόσο ξεχνοῦσες τὸ σκοπὸ σου. Στεγνὰ ἔφταισες νὰ δεχτῆς πῶς εἶσαι ὁ πρῶτος, ὁ μόνος καὶ ὁ παντοτεινὸς θεός. «Καὶ κατωτέρω θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶπα πῶς εἶμαι Θεός, Μὰ δὲν ξέρω κα' ἂν εἶμαι. Ἄφ' ὅτου ἔργινα ἀνθρώπος ξέχασα ἀπὸ ποῦ ἦρθα, καὶ ἡ σκέψη μου ὄντας ἀνθρωπίνη εἶναι περιορισμένη. Κάτι ἀόριστο ἀναδεύεται μέσα μου, ὅταν ἀναστηθῶ θὰ ξαναβρῶ ἴσως τὴν θεότητά μου».

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἰς τὸ ὅλον αὐτοῦ περιεχόμενον κατάδηλον εἶναι ὅτι ἐγράφη ἐπίτηδες ἵνα καταρρίψῃ εἰς εὐτέλειαν καὶ κοινὸν καταστροφή πᾶν ὅτι ἐμπεριέχει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀπὸ τοῦ ἰδεώδους κόσμου καὶ τοῦ ἀπειροτελείου πνεύματος τοῦ ἐν Τριάδι ἐνὸς Θεοῦ ἐμπνευσθὲν εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρας καὶ διειρήρησεν ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Οὐδὲν δὲ ἀφίνει ἐκ τῶν θεμελιωδῶν τῆς πίστεως δογμάτων τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀναφέρῃ, ἵνα τὰ

σαρκώση και τὸ παραστήση ὡς μωρολόγημα ἢ μυθόπλασμα. Εἰς τὰς σελ. 36—37 ἐκφράζεται ἀνευλαβῶς σχετικῶς πρὸς τὸν Χριστὸν λέγων ὅσα δύναται νὰ συμβῶσιν εἰς τοὺς κοινούς ἀνθρώπους και ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεῖον πρόσωπόν του ὁμιλεῖ δι' αὐτοκτονίας και ἔρωτας. «*Ὅσες φορές περπάτησα στῆς μοναξίες εἶχα τίς δικές μου σκέψεις, ἔβλεπα σ' ὄλα τῆ ματαιότητά τῆς ζωῆς. Πολλές φορές ἔφθασα στήν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῶ, ἔτσι νὰ σκεπάζω τὰ μάτια, μὲ τίς φουχτιές μου και ν' ἀφεθῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω σ' ἡν ἄβυσσο. Ὅσο για τὸν ἔρωτα δὲν τὸν ἔνοιωσα ποτέ. Ὅσες φορές σταυροκόμουνα στὶς ροῦγες ἢ στῆς δημορίες μὲ ὠραίες γυναῖκες, εἴτε ἀρχόντισσες γεμάτες χρυσάφι και ἔπαρση, εἴτε λαϊκὲς ἀφόβιστες μὲ τὰ λαγήνια στὸ κεφάλι, ἢ ψυχὴ μου μάτωνε βλέποντας πίσω ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον ντύμα τῆς ὁμορφιάς τῆ σαπίλα και τὴν ἀμαρτία...*»

Πλὴν τῶν διὰ τῶν διδακτικῶν βιβλίων βλασφημιῶν ἔχομεν τὴν κατάργησιν τῆς προσευχῆς ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἔχομεν τὴν κατάργησιν τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἑορτῆς διδασκόντων και διδασκομένων, ὡς ἑορτῆς τῶν γραμμάτων. Πῶς ἢ κατάργησις τῶν δύο τούτων εἶναι μία ἀσέβεια πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἄμα και ὀλέθριον μέτρον κατὰ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως τῶν διδασκόντων και κατὰ τῆς παιδαγωγίας τῶν διδασκομένων και καθόλου προσβολὴ εἰς τὸ συναίσθημα τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ, ἀρκούντως ἀναπτύσσεται ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν εἰσηγητικῇ ἡμῶν ἐκδόσει τῆ ἀναγνωσθεῖση τῇ 25 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. και κατατεθείση ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σελ. 6 και 7.

Ἴδου τί ἐκεῖ λέγεται: «*Ἡ κατάργησις τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν και μόνη αὐτὴ δεικνύει τὴν ἀντιθρησκευτικὴν τῶν ἡγετῶν τῆς Μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶναι ἑορτὴ Πανελληνίως ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ κόσμῳ. Εἶναι δὲ ὑψίστης σημασίας, ἰδίᾳ διὰ τὴν ψυχολογικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ἔχει σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκπαιδευμένην Ἑλληνικὴν νεολαίαν. Ὑποδεικνύει ἢ ἑορτὴ αὐτὴ ἡνωμένον και συνταυτισμένον τὸ πρὸ τοῦ Χριστοῦ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως τοῦτο ἀναπτύσσεται και ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Ἁγίων Πατέρων. Καὶ ἂν ἄλλοι κατηγοροῦν τὴν ἑορτὴν ταύτην, οἱ δύο αὐτοὶ ἡγέται ὄφειλον νὰ τὴν ἐπανιδρῶσιν. Εἰς τὴν κατάργησιν αὐτῆν, εἰς ἣν μωρῶς και τυφλῶς προσέβησαν, ἀπεκάλυψαν ἑαυτοὺς και τὰ συναισθηματικά και φρονηματικά αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὸ σύστημά των».*

Ἡ κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι γεγονός. Τὸ ἐξηκρίβωσεν ὁ Σεβ. ἀδελφός. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἄλλως τε ἢ ἐσφαλμένη και ἀψυχολόγητος γνώμη τῶν Μεταρρυθμιστῶν, ὅτι ἢ προσευχὴ εἶναι τι τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν στενὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου και διὰ τοῦτο βλέπει. Διὰ τοῦτο ὁ Γληνὸς κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ναυπλίου κατέθεσεν, ὅτι ἢ ὑπὸ τοῦ Δελμούζου κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι μέσον παιδαγωγικόν.

Ἡ κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι γεγονός. Τὸ ἐξηκρίβωσεν ὁ Σεβ. ἀδελφός. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἄλλως τε ἢ ἐσφαλμένη και ἀψυχολόγητος γνώμη τῶν Μεταρρυθμιστῶν, ὅτι ἢ προσευχὴ εἶναι τι τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν στενὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου και διὰ τοῦτο βλέπει. Διὰ τοῦτο ὁ Γληνὸς κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ναυπλίου κατέθεσεν, ὅτι ἢ ὑπὸ τοῦ Δελμούζου κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι μέσον παιδαγωγικόν.

Ἡ κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι γεγονός. Τὸ ἐξηκρίβωσεν ὁ Σεβ. ἀδελφός. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἄλλως τε ἢ ἐσφαλμένη και ἀψυχολόγητος γνώμη τῶν Μεταρρυθμιστῶν, ὅτι ἢ προσευχὴ εἶναι τι τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν στενὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου και διὰ τοῦτο βλέπει. Διὰ τοῦτο ὁ Γληνὸς κατὰ τὴν δίκην τοῦ Ναυπλίου κατέθεσεν, ὅτι ἢ ὑπὸ τοῦ Δελμούζου κατάργησις τῆς προσευχῆς εἶναι μέσον παιδαγωγικόν.

Τὸ γνωστὸν περιοδικὸν τοῦ Γληνοῦ περιέχει πολλὰς τερατολογίας, προσβαλλούσας τὴν Θρησκείαν και εἰδικῶς τὸν Χριστιανισμόν. Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. σελ. 262 ἀναγνωσκόμεν τὰ ἑξῆς: «*Πρωτόγονος χριστιανισμὸς γεννημένος μέσα στὴν κοινοβιασμένη Παλαιστίνῃ, ἔχει πατέρα τὴ μεγάλη φτώχεια ποῦ ἔχει καταστρέψει τοὺς μικροπαραγωγούς και μικροτεχνίτες. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ ὅλες τῆς πηγῆς παρουσιάζεται σὰν ἕνας κοινωτικὸς ἐπαναστάτης. «Δὲν ἤρθα νὰ φέρω εἰρήνην ἀλλὰ νὰ βάλω φωτιά». Ἐπίσης ὁ πρωτόγονος χριστιανισμὸς πῆρε μορφή κομμουνιστικὴν στὰ μέσα τῆς κατανάλωσις. Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν γινάσκηκε γιὰ οικονομικὰ ζητήματα οἱ σκλάβοι κάτω στὰ ὑπόγεια τῶν ἀφεντάδων παρεμόρφωσαν σύμφωνα μὲ τῆς ἐπιθυμίας τους τὸ Χριστὸ και τὸν ἀνεκλήρωσαν... στρατηγὸ τῶν πεινασμένων. Ὅταν θὰ πάψουν μέσα στὴν κοινωνία οἱ ἀνταγωνισμοί, ποῖος πιστεύει... πῶς θὰ ὑπάρχει θρησκεία;».*

Τί εἶναι Θεός.

Σελ. 274 «*Ἔσεἰς οἱ γραμματισμένοι λέτε πῶς ὁ Θεὸς εἶναι μὰ ἰδέα, μὰ φαντασία, ἕνα σπάνιο πᾶγμα. Ἄλλοι πάλι πῶς εἶναι ἕνας γέρος ἐπάνω στὰ*

σύνερα καὶ τὸν ζωγραφίζουν κίβλας. *Τίποτε ἀπὸ αὐτά ! Εἶναι ἓνας τροχὸς σὰν ἐκείνους στὰ καμήνια.* Κι' ἐμεῖς εἴμαστε ἡ λάσπη γυρίζει αὐτὸς ἀκατάπαυστα καὶ περνᾷ ἀπὸ πάνω μας, φυσάει καὶ μᾶς κάνει ὅ,τι θέλει: λαγγίνα, σταμνιά, γλάστρες, τσουκάλια, λύχνους. Ἄλλα βάζουν νερό, ἄλλα κρασί, ἄλλα μέλι, ἄλλα κοπριά. Ἔτσι βγένομεν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Κι' ἂν σπάσωμε τί τὸν νοιάζει; αὐτὸς γυρίζει καὶ φιλάνει καινούργια ἄγγειά καὶ μήτε στρέφεται νὰ μᾶς δῆ. Τί νὰ μᾶς κάρη;

Σελ. 275. «Βλέπεις ὁ Θεὸς—ὡς λέμε ἔτσι τὴ σκοτεινὴ Δύναμη—δὲν εἶναι ὁ ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης ποῦ θαρροῦσαμε. Εἶναι σκληρὸς δὲν νοιάζεται γιὰ τὰ ἄτομα, σκονώνει, γεννάει, ξανασκοτώνει»;

Ἐπιπροσθέτως ὑποδεικνύομεν τὸ πλήρες βδελυρῶν ἀσεβολογιῶν βιβλίων τοῦ Βουτυρᾶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Παπᾶς εἰδωλολάτρης». Ἐν σελ. 21, 23 καὶ 36 παριστᾷ ἓνα παπὰ μὲ ὁμᾶς μανιώδους σατύρου πρὸς ἐξουτελισμὸν τῆς ἱερωσύνης. Θὰ εἶναι ἀμβλυοπία, ἂν μὴ τι ἄλλο δεινότερον καὶ θλιβερότερον τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι αἱ τοιαῦται βλασφημίαι καὶ αἱ τοιαῦται περιφρονήσεις πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν εἶναι ἐκτὸς μελετημένου σχεδίου καταπολεμήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος. Διότι εἶναι πρόδηλον ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται Ὅμιλος βαίνει ἐπὶ προμελετημένου σχεδίου, ἵνα ἐγκαινίση νέον ὄλωσ παιδαγωγικῆς μορφώσεως σύστημα, τῆς ὁποίας, ὡς εἴρηται, κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα νὰ εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως καὶ τὸ ἀχαλίνωτον τῶν ὁρέξεων ἀπὸ δογμάτων τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἠθικῶν αὐτῆς ἀρχῶν.

Ἡ θ ι κ ῆ καὶ ο ἰ κ ο γ ε ν ε ἰ α .

Ἡ τοιαύτη ὑπὸ νόμους τῆς θρησκευτικῆς πίστεως εἶναι ἐπιβουλὴ καὶ κατὰ τῆς ἠθικῆς, τὴν ὁποίαν διδάσκει καὶ ἐπιβάλλει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἀλήθεια, δικαιοσύνη, ἀγάπη. Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ δύνανται νὰ καλλιστεροῦνται πρῶτον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἔννοσθ' τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ὡς τὴν βᾶσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεως. Ρητῶς δὲ καὶ ἀπεριφράστως ἐν τῷ εὐαγγελικῷ Νόμῳ ἀπαγορεύεται πᾶσα παρεκτροπὴ ἠδονιστικῆ, ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν παρθενικὴν ἀγνότητητα, τὴν ὁποίαν προὔποιθησιν ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ὅπως καὶ πᾶσα ἀνηθικολογία ἢ ὁποία διεγείρει εἰς τὴν σ' οὐγῶσαν ἰδίᾳ νεολαίαν ὁρέξεις καὶ ὁμᾶς παραλόγους καὶ ματαιὰς ἀντικειμένους πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας. Ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος ὁπως φαίνεται εἰς τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ καὶ ὅπως οἱ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἰδικῆς του ἐλευθεροσύνης μορφωμένοι χαρακτῆρες ἀπροκαλύπτως βεβαιοῦσιν ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἰδεῶν τῶν καὶ ἐν τῇ ἀισχρολογίᾳ τῶν εἰς βιβλία καὶ περιοδικὰ φαίνεται ὅτι ἐγκαθιστοῦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πιστῶν ἀνήθικα καὶ ἀντιοικογενεϊκὰ δόγματα. Εἶναι ἀρχαὶ νὰ ἀναφέρωμεν τὴν περὶ θρησκείας, περὶ ἠθικῆς, καὶ περὶ οἰκογενείας γνώμην τῆς διαβοήτου ἐν τῇ ἀχαλίνωτῳ ἐλευθεροφοροσύνῃ μαθητρίας καὶ ὁπαδοῦ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου Ἑλλης Λαμπρίδου, ἵνα ἴδωμεν πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ πάντα

διαφθείρουν καὶ κρημνίζουν. Ἴδου τί λέγει ἡ Ἑλλης Λαμπρίδου εἰς τὴν «Ἀναγέννηση», τὸ περιοδικὸν τοῦ Γληνοῦ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. Εἶναι χαρακτηριστικώτατον! Δύναται ἡ γνώμη αὐτὴ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀνηθικότης ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν ἀσέβειαν καὶ ἀπιστίαν». Ἴδου πῶς ἀποφαίνεται σελ. 94: «Θὰ μοῦ πῆτε θέλεις λοιπὸν μιὰ νέα θρησκεία; Καὶ διατί ὄχι; αἱ ἀξίαι ποῦ χρειαζόμεθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχωνται ἀπὸ ἓνα ἄτομο (τὸ Χριστό), μὲ ἀξιώσεις πῶς προσέχεται ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μᾶς δίνει μιὰ ἀποκάλυψη. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν θὰ ἦτο δυνατό νὰ δεχθοῦμε σήμερον κατὰ τέτοια». Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ εἰς γυναῖκα χειρότερον βαθμὸν αὐθάδους ἀσεβολογίας κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Κάποιος Ν. Καζαντζάκης εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. σελ. 77 ἀποφαίνεται περὶ θρησκείας καὶ μελλούσης ζωῆς ὡς ἑξῆς: «Μιὰ πίστη καινούργια ποῦ καμιά σχέση δὲν ἔχει μὲ τῆς ἀναγνωρισμέναις θρησκείαις πνέει στὴ Γῆ... Καμιά ἐλπίδα πιά μεταθανάτιας ἀμοιβῆς δὲν τοὺς ξεγελᾷ. Τίποτε πιά δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ ἐγκαρτέρηση καὶ ὑπομονή. Ἡ γῆ τούτη εἶναι κόλαση, ἡ γῆ τούτη εἶνε κι' ἡ παράδεισο. Ἐδῶ πρέπει νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ τιμωρία». Ἡ αὐτὴ γυνὴ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καταργεῖ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα κηρύττουσα «ὁ παλιὸς γάμος ἔχασε πιά τὴ γοητεία του. Ἡ πατρίδα δὲν εἶναι πιά ἡ γλυκυτάτη γωνία τῆς γῆς».

Αἱ περὶ ἠθικῆς καὶ οἰκογενείας ἰδέαι καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὅμιλου Γληνοῦ καὶ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, ρητῶς καὶ σαφῶς ἐκφράζονται ὑπὸ τῆς ὀπαδοῦ καὶ ὑπερμάχου τοῦ συστήματός των Ἑλλης Λαμπρίδου. Ἴδου τί αὐτὴ διδάσκει ἐν τῷ εἰρημένῳ φύλλῳ τῆς «Ἀναγέννηση» τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτ. «Ἐντυχιμένο τὸ κορίτσι ποῦ ἱκανοποιεῖ τὰ σύγχρονα γούστὰ του καὶ τὴ μόδα, τὴ μαμὰ του, καὶ τὸν ἀνθρώπο ποῦ συμπαθεῖ, τὸν προσιτάμενο τοῦ Γραφείου του καὶ τὶς φιλενάδες του. Ἡ οἰκογένεια βέβαια εἶναι μιὰ μορφὴ συμβιωτικῆ ποῦ ἀποδείχτηκε ὡς τώρα ἀφέλιμος διὰ τὴν ἀνθρώπινην ζωὴν. Μπορεῖ ὁμως νὰ πῆ κανεὶς πῶς καὶ πάντα θὰ ὑπάρχη; καὶ μάλιστα μὲ τὴν σημερινὴν τῆς μορφῆς; καὶ ἀκόμη περισσότερον πῶς πρέπει πάντα νὰ ὑπάρχη;

Δεῦτερον σκοπὸν τοῦ συστήματος αὐτῶν ἔχουσι τὴν διαφθορὰν καὶ παραμόρφωσιν τῆς γλώσσης.

Ἡ γλώσσα τὴν ὁποίαν προσπαθοῦσι νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κατωτέρας ἐκπαίδευσως τὰ λεγόμενα Δημοτικὰ Σχολεῖα, εἶναι γνωστὴ. Εἶναι γλώσσα οὐχὶ ἀπλή καὶ εὐληπτος, ἀλλὰ γλώσσα ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς, πλήρης χυδαϊσμῶν καὶ βαρβαρισμῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παραθέσωμεν κείμενα τοῦ γλωσσικοῦ τούτου ἐξαμβλώματος. Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας. Εἶναι τινες οἱ ὁποιοὶ ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἔχει καθῆκον ἡ Ἐκκλησία νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ἐγκαθιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὅμιλου γλωσσικὸν τοῦ ἰδίου ἐν τῇ ἐκπαίδευσί. Τοῦτο εἶναι δεινὴ πλάνη. Πρωτί-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐυαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορταζόμενα	Ἦχοι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2 Κυρ. Β' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΣΤ'	Ε'	βαρὺς
	9 Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΖ'	Στ'	πλ. δ'
	16 Κυρ. Δ' Λουκᾶ	Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	23 Κυρ. Στ' Λουκᾶ	Ἰακώβου Ἀποστ.	Η'	β'
	3 Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'

στος ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ κατακρίνη ὡς ὀλέθριον τὸ σύστημα τοῦτο. Λόγι τὰ παιδιὰ καὶ ἐν γένει ἡ νεολαία ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκπαιδευόμενα εἰς τὴν τοιαύτην γλώσσαν δὲν δύνανται νὰ παρακολουθήσωσι τὴν γλώσσαν τῆς θείας λατρείας, καὶ νὰ ἐπικοινωνήσωσιν ἐν τῷ συστήματι αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, δὲν δύνανται νὰ μορφωθῶσιν εἰς χαρακτῆρος χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀνατροφή τῶν παιδιῶν βίας ἔχει τὴν θείαν λατρείαν. Τὰ ἱερὰ ἄσματα, αἱ αἰτήσεις καὶ προσευχαὶ εἶναι εἰς τὴν καθαρῆσαν γλώσσαν τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τὸ ἐγκαθιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου εἶναι ἐντελῶς διάφορον, καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἡ νεολαία θὰ κατανηθῶσι νὰ μὴ ἐννοῶσι τίποτε παριστάμενον εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν θείαν λατρείαν, οὔτε τὸ Ἐυαγγέλιον οὔτε τὸν Ἀπόστολον. Διότι ἡ γλώσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐκπαιδεύονται εἶναι ἐντελῶς διάφορος. Πρᾶγμα δὲ παράδοξον καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς ἀπίστευτον, ἀλλὰ ἀληθές. Ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων πάντες οἱ ὀπαδοὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς διαφθορᾶς καὶ παραμορφώσεως τῆς καθομιλουμένης ἑλληνικῆς γλώσσης παρουσιάζουσιν εἰς τὸν βίον τῶν ἀντεκκλησιαστικότητα καὶ ἀντικληρικότητα, προφανῆ δὲ ἀδιφορίαν πρὸς τὰ τῆς Θείας Λατρείας καὶ ἐν γένει πρὸς τὰ τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων διὰ μέσου τῶσων αἰῶνων καθιερωμένα θεσπίσματα.

Ὑποβάλλοντες τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δηλοῦμεν ὅτι ἡ γνώμη ἡμῶν, ὡς πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν λεγόμενον «Ἐκπαιδευτικὸν Ὀμιλον», τοὺς εἰσάγοντας εἰς τὰ Σχολεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων διδακτικὰ βιβλία περιέχοντα τὰς ἀνωθι ἐξελεγχθείσας βλασφημίας καὶ ἐν τῷ προφορικῷ καὶ γραπτῷ λόγῳ αὐτῶν διαφθεύοντας τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλώσσαν, οὔτως ὥστε ἡ νεολαία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ τοῦ διηγενοῦς μέλλοντος Ἑλληνικὸς λαός, νὰ κατανήσῃ νὰ μὴ ἔχη τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς μιᾶς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ μὴ ἐννοῇ τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ πάντα τὰ τῆς θείας Λατρείας ἱερὰ ἴσματα, τὰς εὐχὰς καὶ τὰς δεήσεις καὶ αὐτὸ τὸ εἰς τὴν ἀπλήν καθομιλουμένην γλώσσαν κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, ἔχουσιν τὴν γνώμην ὡς πρὸς τοὺς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἱ ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἀφορίσει ἢ, κατ' ἄλλην ἔκφρασιν ταυτόσημον, ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἀποκόψει ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ

τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ ὀνομάζονται τέκνα αὐτῆς, ἐφ' ὅσον πίστας τὰς κατὰ τῆς Θρησκείας βλασφημίας τῶν δημοσίων δὲν ἀναιροῦσι καὶ ἐφ' ὅσον λόγῳ τε προφορικῷ καὶ γραπτῷ καὶ ἀνυποκρίτῳ παραδείγματι ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτῶν ζωῇ δὲν βεβαιούσι κλήρον καὶ λαὸν οἱ ἔχουσιν θεομὴν καὶ ζῶσαν ἐν ἑαυτοῖς πίστιν ὀρθόδοξον καὶ προσήλωσιν εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Πᾶσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου τελειωτικὴ ἀπόφασις ἀπόκειται τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ὁ ταχθεὶς ἐπὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Εἰσηγητῆς

† Ὁ Καλαμάρωτον καὶ Αἰγιαλίας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Προΐδρος τῆς Ἐπιτροπῆς

† Ὁ Μεσσηνίας ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ὁ Μαγνητίας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ΙΕΖΕΚΙΗΛ

Σημ. Μετὰ τὴν σύστασιν καὶ ὑποβολὴν τῆς παρουσίας Ἐκθέσεως οἱ περὶ τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Ὀμιλον ἐξεδήλωσαν ἀπερικαλύπτως τὰς κομμουνιστικὰς αὐτῶν ιδέας, αἰτίαις θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ὀριστικὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ μέτρα.

Φαίνεται ὅτι αἱ τε ἐκ Μακεδονίας ἐντυπώσεις τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τὰ πανταχόθεν δεδομένα περὶ τῆς παρ' ἡμῶν προιούσης διαδόσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ἐνέχουσιν σοβαρότητα μεγάλην ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀρμοδίων ὅπως ληφθῶσιν ὀριστικὰ μέτρα πρὸς ἀντίδρασιν. Ἢδη ἀποφάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καθηρτίσθη ἐπιτροπὴ εἰδική, μέλλουσα νὰ ὑποδείξῃ τὰ μέτρα ταῦτα, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὁποίων θὰ εἶνε, ὡς ἀνεγράφη, ἡ συγκρότησις εἰδικοῦ αὐτονόμου κρατικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἐκ πάντων τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ζήτημα εἰσέρχεται εἰς τὴν σοβαρὰν του φάσιν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ συστηματοποιήσεως τῶν μέτρων τούτων, δέον ὅμως νὰ καταβληθῇ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν, μὴ ἀντὶ ὀφελείας κατανηθῶμεν εἰς τὰν τιθέτα, διότι ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε μόνον πολυπλοκός, ἀλλὰ καὶ χρήζει μεγίστης ψυχολογικῆς διορατικότητος καὶ περινοίας.

Ὁ ἀγνώστος στρατιώτης.

Ὁ τέως Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ νῦν Προϊστάμενος τῆς ἐν Λοιδίνῳ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Μ. Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» Ἀθηνῶν ποιεῖται τὴν ἐξῆς ὀρθὴν ἀύστασιν: «Νομίζω ὅτι ἐφόσον εἰς πλείστα ζητήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καμμίαν ἀπολύτως ὀφέλειαν δὲν περιμένωμεν οὔτε ἐθνικὴν, οὔτε κοινωνικὴν, οὔτε ἀτομικὴν, μιμούμεθα τοὺς ξένους, σκοπιμώτατον θὰ ἦτο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ τάφου τοῦ ἀγνώστου Ἑλληνοστρατιώτου νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὅποιοι τὸν τάφον τοῦ Ἀγνώστου στρα-

τιώτου των τὸν ἔχουν τοποθετήσει ἐντὸς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἀριστερᾶ πωρ δ.λ.δ. εἰς τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ Οὐεστμίνστερ Ἀμπεύ καὶ κάτω ἀπὸ μίαν ἀπλουστάτην μαρμαρίνην πλάκα. Καὶ θὰ ἦτο σύμφωνον ἀπολύτως μετὰ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς θεσμούς, οἱ ὅποιοι ἀνέκαθεν συνέδουν ἔθνος καὶ ἐκκλησίαν παρ' ἡμῖν, ἂν ὁ ἄγνωστός μας στρατιώτης εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ταφῆ κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ πλησίον τοῦ κρατεροῦ προμάχου τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ἀντὶ νὰ τοποθετηθῆ ἴσως κάτω ἀπὸ Λασκόοντας, Ἀπόλλονας, Ἀθηνᾶς ἢ ἄλλας παραστάσεις ἑθνικὰς, αἱ ὅποια μ' ὅλα ταῦτα καμμίαν ἀπολύτως σχέσηον δὲν εἶχον μετὰ τὴν ἰδεολογίαν τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης θυσιασθέντων ἀδελφῶν μας. Μία τοιαύτη χειρονομία ἐκ μέρους τοῦ ἐπισημοῦ κράτους θὰ εἶχεν ἀνυπολόγιστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ἐκείνων, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν, καὶ θὰ ἀπετέλει τὴν εὐλαβεστέραν, ὑψηλοτέραν καὶ ἑλληνοπρεπεστέραν ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἡμῶν τῶν ζώντων πρὸς τὴν ἀίδιον μνήμην ἐκείνων».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ νέα Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, 5 τοῦ μ. καθ' ἣν μετὰ τὴν νενομισμένην ἱεράν τελετὴν ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐποιήσατο εἰσῆγησιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τινῶν τῶν ὁποίων ἀπεφασίσθη ὅπως εἰδικῶς ἀσχοληθῆ ἡ Ἱερά Σύνοδος. Τὴν ἐπαύριον συνήλθε τὸ δεύτερον εἰς συνεδρίαν καθ' ἣν ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα διοικητικῆς φύσεως πρὸ μεσημβρίας, συνήλθε καὶ μετὰ μεσημβρίαν εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, διότι ἐγνώσθη ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἐπιμένει εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῶν περὶ ἀπαλλοτριώσεων τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπεριορίστων διατάξεων τοῦ Ἀγροτικοῦ νόμου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐπὶ μακρῶν διασκεψείσασα, προέβη εἰς διαφόρους ἀποφάσεις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δημιουργουμένης καταστάσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν ἀπαντήσῃ αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ Παν. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας γράμμα δι' οὗ προσκαλεῖται εἰς συγκρότησιν Τοπικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνόδου διὰ τὸ ἡμερολόγιον, δηλοῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων διατυπώσασα ἤδη τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμην τῆς διὰ προγενεστέρων γραμμάτων, «λυπεῖται μὴ δυναμένη μετασεῖν τῆς τοπικῆς Συνόδου» διὰ τε τοὺς γνωστοὺς λόγους, καὶ διότι μετὰ τὸν τελευταῖον καταστρεπτικὸν σεισμὸν συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν καταστραφέντων.

—Κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων εἰδήσεις, ἕνεκα τῆς βλάβης τοῦ τρούλλου τοῦ καθολικοῦ, ἐκ τῶν τελευταίων τῆς Παλαιστίνης σεισμῶν προελθούσης, αἱ ἱεροτελεσταῖα τελοῦνται ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Εἰς ἐκφρα-

σθεῖσαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Παλαιστίνης ἐπιθυμίαν τοῦ Πατριαρχείου ὅπως συνεργήσῃ εἰς τὴν ταχίστην ἐπιδιόρθωσιν τῶν βλαβῶν τοῦ καθολικοῦ, ἦτοι τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως χώρου τῶν ὀρθοδόξων, ἐδόθη ἀπάντησις ὅτι τὴν ἐκτέλεσιν μὲν τοῦ ἔργου θὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις, βραδύτερον δὲ θὰ γείνη σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ καταβάλλῃ τὴν δαπάνην ταύτην. Αἱ πληροφοροὶ ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη τῆς Κυβερνήσεως κατέβληψε σφόδρα τὴν Ἀγιοταφ. Ἀδελφότητα, διδοῦσαν σφετερισμὸν ἰδίου αὐτῆς παλαιάτου δικαιώματος πολλαχῶς διὰ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως ἐπιγραφῶν μεμαρτυρημένων. Ἀλλ' ἡ Ἀδελφότης φέρεται λυπημένη καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν ἐπέδειξαν αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, μὴ σπεύσασαι νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ τραυμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς προσκυνήμασι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τῇ 7 παρελθόντος Αὐγούστου ἐγένετο ἡ εἰς ἐπίσκοπον Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς βορείου Ἀμερικῆς χειροτονία τοῦ ἀρχιμ. Καλλίστου Παπαγεωργοπούλου ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν ἐπισκόπων Βοστώνης Ἰωακείμ καὶ Σικάγου Φιλαρέτου ἐν μέσφ μεγίστης σύρροϋς ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Μετὰ τὴν χειροτονίαν παρετέθη γεῦμα, οὗτινος μετέσχον περὶ τὰ ἑκατὸν πρόσωπα καὶ καθ' ὃ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ἐξαίροντες τὸ γεγονός καὶ προοιωνιζόμενοι αἴσια διὰ τὴν θρησκευτικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἀπαντήσασα εἰς τὴν περὶ συγκροτήσεως Τοπικῆς συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρόσκλησιν τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας πρὸς ὀφθμισιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐδήλωσεν ὅτι «πάνυ προθύμως θέλει μετᾶσχει», ἀλλ' «ἐπὶ τῇ γλυκερᾷ πάντῃ ἐλπιδί ὅτι τοῦ αὐτοῦ πνεύματος καὶ πόθου ἐμφοροῦνται καὶ αἱ ἄλλαι ἐγγὺς αὐτοκέφαλοι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι». Τῶν λοιπῶν ὅμως Ἐκκλησιῶν ἀποκλινασῶν τὴν πρόσκλησιν, πρόδηλον ὅτι καὶ ἡ τῆς Κύπρου Ἐκκλησία δὲν θὰ μετᾶσχη τῆς μελετηθείσης Συνόδου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1102 ἐν. ἐτ. Ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου περὶ συλλογῆς ἐράνων ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Ἱάφρου, ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, συγκεντρωθέντα παρὰ τοῦ Α'. Γραμματέως αὐτῆς, μέχρι τῆς 15 Σββρίου ἐν ἐτ., τὰ ἐξῆς ποσὰ κατὰ Μητροπόλεις.

Α'. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν (ἀπ' εὐθείας ἀποστολαί) Δρχ. 77.786.25.—Β'. Μητρόπολις Ἀκαρνανίας (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ἀκαρνανίας) 19.200.—Γ'. Μητρόπολις Ἄρτης (ἐνορία Ραμίων) 70.—Δ'. Μητρόπολις Γόρτυνος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 7.500.—Ε'. Μητρόπολις Γυνθείου (ἀπ' εὐθείας ἀποστολή) 105.—ΣΤ'. Μητρόπολις Δημητριάδος (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 23.782.—Ζ'. Μητρόπολις Ζακύνθου (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ.) 3.212.50.—Η'. Μητρόπολις Κεφαλληνίας (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Κεφαλ.) 5.275.—Θ'. Μητρόπολις Κυθήρων (διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Κυθήρων) 5.000.—Ι'. Μητρόπολις Λευκάδος (διὰ τοῦ Τοποτηρητοῦ) 706.50.—ΙΑ'. Μητρόπολις Μεσση-

νίας (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Μεσσην.) 10.940. — Π'. Μητροπολις Μαντινείας ἀπ' εὐθείας ἀποστολαί 3.996.80. — ΠΓ'. Μητροπολις Μονεμβασίας κλπ. (διά τοῦ Σεβ. Μητροπ.) 13.407.80. — ΙΔ'. Μητροπολις Πατρῶν (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Πατρῶν) 20.350. — ΙΕ'. Μητροπολις Σάμου κλπ. (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Σάμου) 7.000. — ΙΣτ' Μητροπολις Γουρουλίας (διά τοῦ Σεβ. Μητροπ. Τριφυλ.) 5.058.50. — ΙΖ'. Μητροπολις Φθιώτιδος (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Φθιώτιδ.) 4.525. — ΙΗ'. Μητροπολις Φωκίδος (ἀπ' εὐθείας ἀποστολαί) 3.609. — ΙΘ'. Μητροπολις Θεσσαλιωτιδος (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολ. Θεσσαλ.) 155. — Κ'. Μητροπολις Χαλκίδος (διά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου) 12.225. — Τό ὅλον 234.903.85. — Ἐκ τούτων καταθέσων 878.50. — Ἐρανοὶ Μητροπόλεως Ἀργολίδος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ μὴ εισπραχθέντες μέχρι 15 Σεβρίου ἐν ἔτ. 8.877. — Ἐν ὅλῳ 234.659.35 —

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Σεβρίου 1927.

Ὁ Ἀ. Γουμιτσῆς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπατζής

ΜΙΚΡΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ ἢ ΑΓΙΑΣΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟ ΜΕΤΑ

Ἐκδοσις πολυτελής τοῦ «Φοίνικος» ἐπὶ καλοῦ χαρτου, ἢ πλεονεκτήρα τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων Βενετίας ἢ Ἀθηνῶν, περιέχουσα πολλὰς ἀνεκδότους εὐχὰς εἰς πάσαν περίπτωσιν χρησίμους διὰ τοὺς ἱερεῖς. Τιμᾶται διὰ τὸ Ἐσωτερ. ὄρχ. 60 δ' ἂ τὸ Ἐξωτερ. φρ. γαλ. 35. Διεύθυνσις: Τυπογραφεῖον δ' «Φοίνικ» Σταδίου 38, Ἀθήναι.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγλίον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου διακηρύττει ὅτι προκηρῶσαι τῇ 23 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς μονοετή, ἐνοικίωσιν τὴν συλλογὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου, καὶ ἐλαιοτριβεῖα τῆς Μονῆς ἐν Δερβενίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμγράφου Ἐδρωσίνης Γεωργίου Βελισσαροπούλου, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Συκιῶνος καὶ ἐνός μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς Μονῆς ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρῶσεως τοῦ ἡγλίου ἢς ἀντίγραφον ἐφρίσκειται εἰς τὸ ἄνω Συμφεῖον ἢς οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσῃσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ ἡγλίον τῆς ἐν Ὀλύμπῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Διονυσίου προκηρύττει ὅτι τὴν 29ν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ὥρας γενήσεται ἐν Κατερίνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον συμφου καὶ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ μεταξὺ Κατερίνης καὶ Κεραμιδίου κειμένου καὶ λειτουργοῦτος ἰδιοκτητοῦ ὑδρομόλου τῆς Μονῆς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς ἐνοικιάσεως ἐφρίσκομένων ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης Ξενοφάντος Συλλοπούλου. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἀγίου Διονυσίου τῇ 54ῃ Σεβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς ἐν Λευκάδι Ἱ. Μονῆς Περφανρωμένης διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένη κατὰ τὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ὑπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12ης μεσημβρινῆς ἐν τῇ πόλει Λευκάδος ἐνώπιον τοῦ Συμγράφου Δ. Καταπόδη, ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως Λευκάδος, τὸ ἐν τῷ Νεωρίῳ Φρόνι κείμενον ἐλαιοτριβεῖον τῆς Μονῆς μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ ἔτοιμον πρὸς ἐργασίαν. Πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται εἰς ἐλαίον βαρῶδες 17. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγορεύσῃσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Περφανρωμένης τῇ 22 Σεβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Νικάνωρος, προκηρῶσαι δι. ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκπονήσεως ἀξήκοντα αἰγῶν καὶ τσοσάρακοντα προβάτων ἢτοι τὸ ὅλον τοῦ αἰγοπρόβατο τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παλαιότερων. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 22α προσεχούς Ὀκτωβρίου ἡμέρα Σαββάτου καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (ἔξωθεν τοῦ Καφενεῖου Ἱ. Τσιτσεκλή) ἐνώπιον τοῦ Συμφου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, καὶ Ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας συμφωνοῦς δὲ πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ἐπ' ἀριθ. 168 ἐ. ἔ. διακηρῶσεως ἡμῶν ἢν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω Συμγρᾶφῳ. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὁσίου Νικάνωρος 22α Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ ἡγλίον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Νικάνωρος προκηρῶσαι ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνιαυσίαν (ἀπὸ 1ης Νοεμ. 1927. μέχρι 1ης Νοεμ. 1928) ἐκμισθώσεως τῶν βοσκότοπων «Βούρσιος» τῆς τε Μονῆς καὶ τοῦ Ἐξωκκλησίου Ἀγίου Νικολάου Βουρίνου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 22α προσεχούς Ὀκτωβρίου ἡμέρα Σαββάτου καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (ἔξωθεν τοῦ Καφενεῖου Ἱωάν. Τσιτσεκλή καὶ κάτωθεν τοῦ πλαταίου) ἐνώπιον τοῦ Συμγρᾶφου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, Ἀντιπροσώπου τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ὡς ἄνω ἐξωκκλησίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου Βουρίνου, Ἀντιπροσώπου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας καὶ συμφωνοῦς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ἐπ' ἀριθ. 182 ἐ. ἔ. διακηρῶσεως ἡμῶν, ἢς ἀντίγραφον παράτε τῷ Συμγρᾶφῳ κ. Δημ. Πράσσου καὶ τῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ ὡς ἄνω Ἐξωκκλησίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου Βουρίνου, ἢθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσίου Νικάνωρος 23 Σεπτεμ. 1927

Τὸ ἡγλίον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁ. Ὁσίου διακηρύττει ὅτι, τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1927 Σαββάτον ὥραν 11—12 τῆς μεσημβρίας ἐν Ἀργοστολίῳ καὶ ἐν τῇ παρὰ τῇ συνοικίᾳ Αἰκιαρδοπούλατα (ζωαγορὰ ἐνώπιον Συμφου ἢ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ μέλους τοῦ ἡγλίου), ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν δύο ἄνων θηλέων καὶ καὶ τσοσάρον πόλων ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους. Ἰον Οἱ διαγωνισθησόμενοι, εἴτε δι' ἑαυτὰ τὰ ζῶα εἴτε διὰ μέρος αὐτῶν, ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι λόγῳ ἐγγυήσεως εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δημοπρασίας ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς χρηματικὸν ποσὸν ἴσον, πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς προσφορᾶς τῶν καὶ φέρωσι καὶ ἐγγυητὴν πρὸς ὑπογραφήν τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας, 2ον Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, ὀφείλουσι δὲ οἱ πλειοδύται νὰ προσέλθωσι τῇ Μονῇ ἐντός πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς ἐγκρίσεως, καταβάλλοντες τὸ ἕτερον ἡμισυ τῆς προσφορᾶς τῶν καὶ παραλαμβάνοντες τὴν κατοχὴν τῶν τα ζῶα. Ἐν ἕκαστῇ περιπτώσει τὸ προκαταβληθέν ποσὸν περιέχεται τῇ Μονῇ ἢ ἐν οὐδὲ μίᾳ ἀξίωσιν τῶν πλειοδύται. 3ον Τὰ κηρῶνται ἐξοδα πολιτηρίων ἐγγράφων καὶ ἀντιγραφῶν τούτων βαρύνουσι τοὺς πλειοδύτας. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁ. Ὁσίου 23 Σεπτεμβρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 — Ἀθήναι